

РЕШЕНИЕ

№ 450

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8872** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.195б от Закона за водите (ЗВ), вр. чл.166 ДОПК.

Образувано е по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД срещу акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 76/9.09.2022 г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място], с който на основание чл.195б, ал.1 и ал.2, чл.194, ал.1, т.1, б.,а“ от Закона за водите (ЗВ), вр. чл.166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК), декларации с вх. №КД-04-1925/04.02.2020 г., за 2019 г. и вх. № КД-04-2068/1/10.5.2021 г. за 2020 г., съгласно чл.1, ал.1, т.1, б.,а“, чл.3, ал.1, чл. 7, ал.1 и ал.3, чл.11, ал.1, посредством чл.12, ал.1, т.3 и ал.3, т.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване е установено по основание и размер задължение на жалбоподателя, представляващо дължими такси за разрешено право за водовземане от повърхностни води, по разрешително №300182/09.12.2005 г., продължено с решение №РР-707/13.07.2009 г., издадени от директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място], за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2020 г., както и лихви върху тях.

В жалбата се твърди, че АУПДВ е издаден при неспазване на изискванията за форма, при съществено нарушение на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. Поддържа се, че актът не отговаря на изискванията на чл.59АПК, тъй като не е мотивиран. Спазен е чл. 194б Закона за водите.

Ответникът директорът на Б. дирекция „И. район“, [населено място] оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност, като излага съображения за законосъобразност

на оспорения АУПДВ. Претендира присъждането на юрисконсултското възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Напоителни системи“ ЕАД е титуляр на разрешително за водоползване - №0683/21.7.2005 г., продължено с решение № 181/9.06.2011 г., издадени от директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място], с което е предоставено правото на водовземане от яз. „Малко Ш.“, изграден на река Поповска, землището на [населено място], област П., с разрешена цел – напояване, с лимит на ползваната вода до 5.00 млн. м³/год., с разрешен режим на водовземане през месеците от април - октомври. Разрешителното е до 21.7.2021 г.

С констативни протоколи № СЛ 185/21.5.2021 г. и № СЛ 186/21.5.2021 г. е констатирано, че жалбоподателят не е внесъл такса за водовземане за 2019 г. и 2020 г., общо в размер на 9514,70 лв. Изпратена е до жалбоподателя покана за доброволно изпълнение - № ПО-02-150/17.6.2021 г., връчена на 18.6.2021 г. Не се установява след получаване на поканата от представители на жалбоподателя да е предприето доброволно изпълнение. Жалбоподателят е уведомен, че ако не заплати сумата в указания срок ще бъде открито административно производство по издаване на АУПДВ и ще се предприемат действия за принудително събиране на дължимата сума. Производството е приключило с издаване на оспорвания АУПДВ №76/9.09.2022 г., с са установени следните задължения:

За 2019 г., в размер на 3640,26 лв. лева – главница, ведно с дължимата лихва за периода на забава от 16.02.2020 г. до 9.09.2022 г. в размер на 947,55 лв.

За 2020 г., в размер на 5874,44 лв. лева – главница, ведно с дължимата лихва за периода на забава от 16.02.2021 г. до 9.09.2022 г. в размер на 931,83 лв.

Обемът на водовземането, въз основа на който е определен размерът на дължимите суми, е деклариран от самия жалбоподател – така декларация по чл. 194б ЗВ за 2019 г. и 2020 г., коригирани с описаните по-горе констативни протоколи. Последните следва да се ценят като доказателства относно количествата ползвани обеми предвид това, че са изготвени въз основа на данните за действителните източени и измерени количества и са изготвени въз основа на предоставени месечни справки. Протоколите не са оспорени от жалбоподателя относно тези констатации, поради което и следва да се ценят като доказателства относно удостовереното в тях.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК. Разгледана по същество, е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт е издаден от директор на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно чл.195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените такси по реда на чл. 195а, ал. 1 от същия закон. Ето защо следва да се приеме, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл.195б, ал.2 ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за

водовземане от повърхностен воден обект, констативни протоколи за извършена проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2019 г. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на издателя му. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са възраженията на оспорващия за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Предмет на съдебна проверка е акт по чл.195б от Закона за водите, установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатени такси за водовземане на води, определена на основание чл.194, ал.1, т.1 б."а" от Закона за водите, в размера, съгласно чл.1, ал.1, т.1, б.,а“, чл.3, ал.1, чл.7, ал.1 и ал.3, чл.11, ал.1, посредством чл.12, ал.1, т.3 и ал.3, т.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Съгласно чл.195б от Закона за водите вземанията за незаплатените по реда на чл.195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 ДОПК, което производство има за цел установяване по основание и размер на публични вземания. Основанието за дължимостта на процесната такса за водовземане е регламентирано със Закона за водите, като законодателят в нормата на чл.194, ал.6 от Закона за водите е предвидил конкретния размер на дължимата такса да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В настоящия случай е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в сила от 01.01.2017 г. за периода 2019 г. и §9 ПЗР ЗВ.

В процесния случай се сутановява, че жалбоподателят е извършвал водовземане от процесния воден обект, като не се установява да е заплатил дължимата такса за процесния период, видно от обсъдените констативни протоколи. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл.194б ЗВ годишни водни обеми, коригирани с констативните протоколи, които съдът счита, че следва да се ценят като доказателства в тази насока, с приложен корекционен коефициент за напояване. Коефициентът е изчислен в съответствие с норми на водопотребление, определени в Наредбата за нормите на водопотребление за съответните култури – 1,3; размер на таксата по чл.12 от тарифата – 0,0013 лв.

Предвид гореизложеното съдът намира, че размерът на дължимата такса за водовземане за процесните периоди е законосъобразно определен, съобразно методиката, посочена в Закона за водите и Тарифата, посочени в АУПДВ и по-горе. Не се твърдят и не се установат извършени плащания от страна на дружеството-жалбоподател.

Относно определената лихва, съдът съобрази следното: По аргумент от чл.84 ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая съгласно чл.194б, ал.2 ЗВ задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата

такса, се внася в срок до 15 февруари на годината, следваща годината на задължението, поради което периодът на забавата за отчетния период е съответно 16.02.2020 г. и 16.2.2021 г., както е приел и административния орган. Като ползва електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, съдът намира дължимата лихва за забава за правилно определена.

При горните мотиви следва извод, че не са налице основанията на чл.146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Предвид това жалбата е неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно е и своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и извършените процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващото дружество следва да бъде осъдено да заплати на Б асейнова дирекция „И. район“, [населено място].

Водим от гореизложеното Административен съд - София-град, II отделение, 64-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] срещу акт за установяване на публично държавно вземане № 76/9.09.2022 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място].

ОСЪЖДА „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. район“, [населено място] разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

